

dne jim umřela maminka, a tak vzal tatínek sekyru a šel děti do lesa zabít. Ale protože byl hodný, nechal je napospas divé zvěři a vrátil se k maceše. Celou noc děti bloudily temným lesem, bloudily a bloudily, až přibloudily k chaloupce celé z perníku; – a dědek s babou že je sežerou. Každý den řízla baba Jeníčka do prstu, je-li už dost tučný – a když už byl, šouplý ji děti do pece a s dědkem v patách běžely pryč. Běžely a běžely – sotva dechu popadaly –, a když už nemohly dál, objevil se na rozcestí duch jejich zemřelé matky a dědka zdržel. A to je konec, milé děti: bez matky a bez domova prchají zděšené sirotky krajinou – a pokud nezemřely, prchají dodnes. Dobrou noc! Ještě, ještě!

Tak dobře, tak ještě jednu:

Hloupý Honza draka zabil – a když šel požádat o princeznu a půl království, usekli mu hlavu za pokus o převzetí moci. Dobrou noc! Ještě!

Tak dobře – ale to už bude poslední: Byl jednou jeden otrok, a toho pán týral a mučil tak strašně, až už to otrok nemohl dál snášet, tyrana zabil, biřice spoutal, vojáky vyhnal, lid osvobodil a usadil se v paláci; dobře jedl a dobře pil – a když už všechno snědl a vypil, palác mu spadl na hlavu. Dobrou noc!

Ještě, ještě! žadoní caparti, ale strejda hrobník už musí po své práci, a tak si děti běžít hrát na četníky a na zloděje; a protože žádné nechce být četník, musejí se rozpočítat prastarým rozpočítadlem:

en-ten-tý-ky-

dva-špa-lí-ky-

kru-ci-fik-sum-é-ty-jam-

pro-no-bis-sub-pon-ty-jo-pi-lá-to!

už? – eště ne!

už? – eště ne!

už? – už! – huááááá!!!

Hú is hú: hrobník

Narodil se v oranžové vestičce a v rodině zavládlo zděšení. Rodiče ho okamžitě reklamovali – pokoušeli se ho vyměnit – prodat nebo darovat – ale marně: hrobníka nikdo nechtěl. Zažalovali ho tedy pro neplnění rodičovských představ, ale soud věc odročil s tím, že dítě musí umět sedět, aby mohlo zasednout na lavici obžalovaných. Tak dlouho ovšem rodina nechtěla čekat, a tak jedné temné noci, aby věc jednotlivce neohrozila zájem celku, vynesli hrobníčka k popelníci. Okamžitě k nim přilnul. Soucítit s věcmi zavrženými a mezi odpadky postupně začínal tušit souvislost Začátku s Koncem a Velkou Cestu Proměny. To už nejezdil s kárkou, ale na popelářském voze – a potom s čističkou zahraniční výroby s mechanickým ždímním hadru. A protože byl v oboru jediný, kdo svou práci upřímně miloval, začalo mu brzy hrozit povýšení na šéfa hlavní skládky s vyhlídkou na funkci spařovače. V jeho životě se však udál určitý zlom, o němž toho moc nevíme; jisté je jen, že se ve věku pětatřiceti let vzdal služebního postupu a vrátil se k ruční práci, aby působil jako řadový hrobník.